

ב"ה

3 דבר מלכות

3

הרבי מליובאוויטש הוא משיח צדקנו! / משיחת ליל שמחית היחשמו"ז

7 זמן הגאולה

7

איך אפשר לראות את הרבי בהקיץ / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 מוסף מיוחד לשמחת תורה

11

"אצלו מאיר גילוי האור של שמח"ת כפי שהי' בבית המקדש" / לקט שיחות בענין השמחה בשמח"ת

17 כתי"ק - פרסום ראשון

17

המשיח שבדורנו / צילומים נדירים מהנהגת כ"ק אדי"ש מהי"ם על שיחת שמחת תורה היחשמו"ז

קונטרס זה מוקדש לעילוי נשמת

ר' רחמים בן ר' יואב ע"ה אנטיאן

שמסר את נפשו על הפצת בשורת הגאולה והגואל, וסייע רבות להוצאת קונטרס זה לאור נלב"ע ביום שמיני עצרת ושמחת תורה ה'תשס"ב, שנת הקהל ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתומ"י יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לעיני בשר למטה מעשרה טפחים, בגאולה האמיתית והשלימה, "נאו" ממש

לזכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וווג' מרת נחמה פייגא שיחיו

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחיו שגלוב

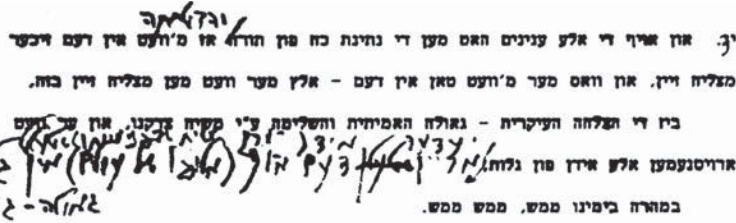
יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

לסיום הננו מביאים צילום מההגהה הראשונה של כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על סיום השיחה הנ"ל

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

און אויף די אלע ענינים האָט מען די נתינת כח פון תורה והבטחתה אַז מ'וועט אין דעם זיכער מצליח זיין, און וואָס מער מ'וועט טאָן אין דעם - אַלץ מער וועט מען מצליח זיין בזה.

ביז די הצלחה העיקרית - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, און ער וועט ארויסנעמען אלע אידן פון גלות, יעדער איד (דורך משיח שבפנימיותו) שטעלט אריין דעם אל"ף (אלופו של עולם) אין גלות (גולה) ווערט (די) גאולה - גאולה במהרה בימינו ממש, ממש ממש.

המדור "דבר מלכות" מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וווג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו גינזבורג

ולזכות וקניהם: מרת עלקא תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

המדור "זמן הגאולה" מוקדש לזכות

ר' מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וווג' רחל יפה בת מינדל שיחיו מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל שתחי' אורי אהרן יואל בן מינדל וווג' בתיה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפ"ש בגו"ר ולזיווג הגון ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות צבי בן חי' רחל לרפ"ש וקרובה

הרבי מליובאוויטש הוא משיח צדקנו!

משיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא; ולא תהי' לי שום תרעומת אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות - שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו! ● אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, ובמילא, אינך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא את משיח כפועל למטה מעשרה טפחים!! ● קטעים משיחות ליל שמחת-תורה, לפני הקפות, ה'תשמ"ו - תרגום חפשי, בלתי מוגה הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"*

כחותיו, שזהו ה"קב שלו".
ב. ובנוגע לדורנו זה: כל אחד שנולד בדור זה - נולד שליח של נשיא דורנו, אשר הוא הנשיא דכל אנשי הדור!
וכאשר השליח מנצל את עשר כחותיו ב"קב שלו" במילוי שליחותו בפועל (כנ"ל), מתגלה הענין ד"משיח" (הגימטריא של "שליח" בצירוף עשר (כחות)), ומתגלה איך הוא בדומה להמשלח ("מה אתם בני ברית כו") עד שנעשה דבר אחד עם המשלח (שלוחו של אדם כמותו) - עם נשיא דורנו, שהוא משיח ("ער איז משיח"), עם כל הפירושים שבמשיח: א) מלשון משוח, ב) נבחר, ג) מנהיג ורועה ישראל. עד שמשיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא.

א. מובא בספרי גימטריאות, ש"שליח" בצירוף עשר הוא בגימטריא "משיח". והביאור בזה:
לכל לראש השליח צריך להיות ראוי לשם שליח, עליו להדמות למשלח - כמאמר חז"ל "מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית".
אח"כ נדרש שהמשלח ימנה אותו בתור שליח בפועל, ע"י שטר הרשאה או בדיבור וכיו"ב, שבאופן כזה הוא הופך להיות שליח.
כל זה עדיין לפני עבודתו בפועל במילוי שליחותו. לאחר מכן צריך השליח למלאות את שליחותו בפועל, ע"ז שמנצל עשר

* השיחה הוגהה אח"כ ע"י כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א באידיש ונדפסה (בשניונים) בלקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך. המובא כאן הוא מההנחה - בלתי מוגה. צילומים נדירים מהגהה זו נדפסו בסוף גליון זה.
1) קידושין מא, ב. וראה לקו"ת ויקרא א, ג.

ובשעת מיזאגט "לחיים" איז פירושו "ללולב", ד.ה. אז עס ווערט נמשך אין א פנימיות, כמבואר אין חסידות"י אז "לולב" איז אותיות "לו לב", ד.ה. אז עס ווערט נמשך אין לב, אין פנימיות. און דאס איז פארבונדן מיט שמחת תורה — וואס קומט בהמשך צו נטילת הלולב כחג הסוכות.

דערנאך ווערט עס אויך נמשך "לברכה", ברכה והמשכה"י. און דאס איז אויך פארבונדן מיט שמחת"י — ווארום דעמולט ליענט מען גאנץ פ' ברכה. און דערנאך איז "מתכיפין התחלה להשלמה"י, סיום התורה, סיום פ' ברכה, צו תחלת התורה, תחלת פ' בראשית, וואס תורה/ויכט זיך אן מיט א בי"ת, ומבואר בזהר"י הטעם לזה, וייל בי"ת איז ר"ת ברכה, און די כוונה כזה איז ניט אז עס זאל בלייבן ח"י א ב"ת אין ר"ת, נאר עס זאל אראפקומען בגלוי אין דעם ווארט ברכה. עס ווערט נמשך בגלוי אין א ברכה והמשכה גלוי.

און די כוונה פון דעם, לחיים ולברכה" וואס מיזאגט בשמחת תורה איז בכדי דאס ממשיך צו זיין על כל השנה כולה — כידוע"י אז אלע מועדים בחודש תשרי זיינען מועדים כלליים, וואס פון זיי נעמט מען אויף און אין דער עבודה בכל השנה כולה, און פון שמחת תורה — נעמט מען שמחה של תורה ושמחה של מצוה במשך כל השנה כולה.

ועפ"ז איז מובן אז פון אמירת "לחיים ולברכה" בשמחת"י ווערט נמשך "חיים" און "ברכה" אין דער עבודה במשך כל השנה —

פון שמחה של תורה, וואס היא חיינו ואורך ימינו"י, און שמחה של מצוה, וואס אויף מצוות שטייט "וחי בהם".
יד. און אויף די אלע ענינים האט מען די נתינת כח פון תורה והבטחתה אז מיוועט אין דעם זיכער מצליח זיין, און וואס מער מיוועט טאן אין דעם — אלץ מער וועט מען מצליח זיין בזה,

בזו די הצלחה העיקרית — גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, און ער וועט ארויסנעמען אלע אידען פון גלות, יעדער איד (דורך משיח שבפנימיותו) שטעלט אריין דעם אליף (אלופו של עולם) אין גלות (גולה) ווערט (די) גאולה"י — גאולה

במהרה בימינו ממש, ממש ממש.

און פ' גולה ומצוה (אמית' גולה ומצוה) *
אין גאנץ אלץ זכרון, כנ"ל ע"י פ' גולה ומצוה.
גאולה ומצוה גאולה גאולה גאולה גאולה גאולה

ולא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל קיין פאריבל ניט האבן") אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות - שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

ג. ולא לו ששואלים שאלות וכו' - ישנו לכך הסבר פשוט: ידוע שנשיא הדור הוא משה רבינו שבדור, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא"³, [ניתירה מזו, כל ת"ח נקרא "משה"⁴, כמאחז"ל "משה שפיר קאמרת"⁵], והיות שמה רבינו "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁶ - משיח צדקנו, במילא יוצא שכל נשיא בדורו (משה שבדור), הוא משיח צדקנו שבדורו (גואל אחרון). וכמבואר בכ"מ⁷ שנשיא הדור - עד לנשיא הדור בדורנו זה - הוא בחי' יחידה הכללית של הדור, שיחידה היא דרגתו של משיח⁸.

ועפ"ז מובן, שכאשר שליח של נשיא דורנו מנצל את עשר כחותיו כדי למלאות את שליחותו בפועל - מתגלה אז הענין ד"משיח".

ד. טוען הוא שזה יותר מדי בשבילו, אין ביכולתו לקלוט ולסבול תואר כזה ("משיח")...

אומרים לו: אין זמן להמתין עד שתקלוט את זה, אם הנך רוצה תפרש את המלה "משיח" כפי הפירושים האחרים שבה: משוח, רועה ישראל, מנהיג וכיו"ב,

אבל העיקר - עליך לדעת שבהיותך יהודי

בדור זה, הנך שליח של נשיא דורנו שהוא הנשיא דכל אנשי הדור, ובמילא עליך לצאת ולקיים עם כל עשר כחותיך את השליחות שהטיל עליך נשיא הדור: להפיץ יהדות ותורה ומצוות בכל מקום ומקום, כולל גם - לילך בשמח"ת לשמח יהודים במקומות אחרים, ושם לדבר אודות כל התרי"ג מצוות והלכות שבתורה, כולל כפשוט - שצריך להאמין בביאת המשיח, כפסק הרמב"ם בסוף הל' מלכים ומלחמותי' ומלך המשיח¹⁰, ופוסק שם¹¹ שמש"ח הוא בשר ודם הנמצא בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי, ושהאמונה בביאת המשיח אינה פרט אחד בתורה, אלא כל הספרים מלאים בדבר זה!¹²

ועי"ז שהשליח מקיים את שליחותו עם כל עשר כחותיו - מתגלה "משיח", החל מ"משיח" שבו (יחידה שבנשמתו), עד ליחידה הכללית.

ה. יכול יהודי לטעון: איזו שייכות יש לו עם ענין כה נעלה כמשיח, עד כדי כך (שאומרים לו) שבכחו לגלות את משיח עי"ז שימלא שליחותו עם עשר כחותיו?

הנה, אפשר להסביר ענין זה לכאו"א:

כשם שישנו המשה רבינו שבכל דור, נשיא הדור, כך גם נמשך בפרטיות בכאו"א שיש בו את המשה שבקרבו, כפי שאדמו"ר הזקן מבאר בספר התניא¹³ שלכל אחד ואחת מישראל יש בחי' משה שבקרבו, וזה נמצא בו באופן פנימי, עד שפועל בו שירתת ה' תהי' "מילתא זוטרת"¹⁴.

(9) כ"ה בהכותרת לפרקים י"א וי"ב דהל' מלכים בדפוס ויניצאה רפד. שי.

(10) פי"א.
(11) ה"ד.
(12) שם ה"ב.
(13) פמ"ב. וראה ישי"ש שם. אגה"ק בסוף הביאור לסי' ז"ך.
(14) ברכות לג, ב (ע"פ עין עקב). ועד"ז במגילה כה, א.

תניא קדישא, וואו ער שרייבט, אז בשעת איינעם פאלן אריין מחשבות זרות בשעת התפלה. אל יפול לבו בקרבו להיות מזה עצב נבזה, ווייל די מחשבה קומט נ"ט פון אים, נאר פון דעם צד שכנגד, און די כוונה בזה איז. אל ישיב מאומה ושום טענה ומענה נגד המחשבה זרה כו' רק יעשה עצמו כלא יודע כו' ויסירם מדעתו זיוטיף אומץ בכה כוונתו.

פענוח הכתי"ק:

... ויסירם מדעתו (עוד) - יוסיף אומץ...

... שייכות בפרט מיט "ושמחת עולם..."

... זאגן אויף שתיית ואמירת "לחיים".

וואס דער ענין פון דוחה זיין ענינים בלתי רצויים האט אין זיך א מעלה מיוחדת, כניל-

אין אדרבא, דאס וואס מיוארפט אים אריין ספיקות איז כדי ער זאל האבן (אויך) די מעלה.

ועד"ז אין דעם ענין הנ"ל בנוגע צום ספק צי ער איז א שליח: דאס גופא ווייזט אז ער האט דערצו א שייכות, און די כוונה אין דעם ספק איז - בכדי ער זאל דאס ארויסווארפן.

יב. כל האמור לעיל - בנוגע צו דער עבודה פון א שליח מיט זיינע עשר כחות צו מגלה זיין יחידה שלו ביו מגלה זיין משיחו (יחידה הכללית) - איז בכל השנה כולה:

עאכויב בשעת מ'שטייט בשמחת תורה, וואס שמחה (בכלל) פורץ גדרים, עאכויב די שמחה הכי גדולה פון שמחת - איז דאס נאָכמער מסייע די עבודה פון דעם שליח צו פורץ זיין די אלע גדרים פון גלות און די אלע גדרים פון קטן וגדול וואס זיינען מעכב און דער ניצוץ קטן פון יחידה שבנפש זאל נתגלה ווערן בכל תוקפו, און דורך דעם מגלה זיין כל העצם, ביו מגלה זיין - משיח צדקנו, וואס דעמולט וועלן אראפפאלן אלע גדרים והעלמות והסתרים, און עס וועט זיין, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר, גילוי אלקות בכל העולם כולה.

ועפ"ז יש לבאר דאס וואס מ'פאר-בינדט משיח צדקנו מיט. ושמחת עולם על ראשם: ס'איז פארשטאנדיק אז משיח האט א שייכות מיט. תורה חדשה מאתי תצא, גילוי פנימיות עתיק וכו"ב, אָבער וואס האט ער פאר א שייכות מיט. ושמחת עולם על ראשם? וייל דעם ביאור בזה, ווייל שמחה איז פורץ אלע גדרים, כולל די גדרים פון גלות, און די אלע גדרים וועלן בטל ווערן בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

יג. ע"פ כל האמור איז מובן דאס וואס מ'האט פארבונדן (כניל ס"א) דעם ענין השמחה און אמ"ת לחיים ולברכה בשמחת תורה דוקא מיט די שלוחים.

עס זיינען דא כמה נוסחאות וואס מקען זאגן אויף שתיית לחיים דער נוסח הרגיל פון נשיא דורנו איז געווען - לחיים ולברכה. ויש לבאר הפירוש בזה - בקשר מיט שמחת תורה:

חיים. איז בגימטריא, לולביי.

(85) ספ"ח.
(86) ראה בארונת ד"ה שמח תשמח תרניו (סוה"מ) תרניו ע' רבן ואל"ך, ועוד.
(87) ישי"ש פ"ג, ד. ויקר פ"ג, ג.
(88) ראה היום יום' כט אדר, א. והספוט לסה"מ תרפ"ז ס"ע רמד ואל"ך.
(89) פתיח שער הלולב פ"א. משנת חסידים מס' ימי מצוה וסוכה פ"א מ"ד.

1 (ע"ז)

108

87

חיים וברכה לחיים

חיים וברכה לחיים (ע"פ עין עקב)

הקב"ה בעולמו לא ברא אחד לבטלה²⁰, עאכו"כ שכן הוא בנוגע לבחי' יחידה - ניצוץ משיח - שישנו בכל נשמה יהודית, שאינו לבטלה ח"ו, אלא ישנה בזה תועלת וכוונה.

ובפשטות: כאשר נתנו לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, הרי זה לא כדי שהניצוץ "ישן" אצלך ח"ו, אלא עליך "להבעיר" אותו ("אויפפלאקערן"), עד שע"ז תגלה את בחי' יחידה הכללית, משיח צדקנו.

וזאת תפעל עי"ז שתמלא את שליחותך בכל עשר כחותיך, החל מהעבודה עם עצמך, ובנוסף לזה להפיץ אלוקות בחלקך בעולם, עד בכל העולם - לגלות את בחי' היחידה (ניצוץ משיח) בכל יהודי שאתה פוגש ולגלות את האלוקות שנמצאת בכל נברא ונברא, עד שע"ז תגלה בעולם את בחי' היחידה הכללית - משיח שבדורנו, נשיא דורנו.

עפ"ז מובן הענין מה ש"שליח" בצירוף עשר - כנגד עשר כחות הנפש - הוא "משיח", כי עי"ז שכל יהודי בדורנו (שכאו"א הוא שליח של נשיא דורנו) מנצל את עשר כחותיו וממלא את שליחותו בעולם, הוא מגלה את בחי' היחידה שבו, הניצוץ משיח, ובחי' היחידה של יהודים אחרים, עד שע"ז הוא מגלה את משיח (בחי' יחידה הכללית) בכל העולם כולו.

ז. [.] וכשם שניצוץ אש בפשטות אינו "גחלים עוממות" אלא אש ח'י, וכאשר מסיטים אותו אפי' פעם אחת לקוצים וכיו"ב, ללא דבר המונע בינתיים, הרי טבע הניצוץ הוא שמדליק את כל הקוצים והם נשרפים לגמרי,

עד"ז נמשל בפשטות: בכוחו של הניצוץ משיח שבכאו"א (בחי' יחידה שבנשמתו) להדליק את הקוצים של הגלות - ובלשון הכתוב²¹ "כי תצא אש ומצאה קוצים גו",

(20) שבת עז, ב.

(21) ל' הכתוב - משפטים כב, ה.

וכשם שזה בנוגע למשה רבינו, גואל ראשון, כן הוא גם בנוגע למשיח - גואל ראשון הוא גואל אחרון:

כשם שהנשיא הוא בחי' יחידה הכללית - משיח - של הדור, אשר בדורנו הוא נשיא דורנו, כך יש לכל יהודי בחי' היחידה שבנפש. וכמאמר חז"ל¹⁵ בנוגע לכל נשמה: "חמשה שמות נקראו לה, נפש רוח נשמה חי' יחידה", זאת-אומרת שלכל יהודי יש בחי' יחידה שבנשמתו, ולא רק בנשמה שלו כפי שהיא למעלה, אלא גם כפי שיורדת בגוף, וכמובן בפשטות שבכל בוקר הקב"ה מחזיר לו את נשמתו - "נשמה שנתת ב¹⁶" - בכל חמשת הדרגות, כולל בחי' היחידה.

וע"פ הנ"ל שיחידה היא בחי' משיח, נמצא שלכל יהודי יש בחי' משיח (יחידה) שבו.

[.] וכמבואר בספר מאור עינים¹⁷ (מר' נחום מטשרנוביל, תלמיד הבעש"ט והמגיד), שלכל יהודי יש ניצוץ משיח שבנשמתו. ובלשון הקבלה¹⁸ בחי' היחידה שישנה בכל נשמה (כנ"ל), היא הניצוץ קטן, ניצוץ נברא, שהיא דבר אחד - "יחידה לייחוד"¹⁹ - עם הניצוץ בורא.

ו. והנה, תפקידו של כל יהודי הוא לגלות את בחי' היחידה - ניצוץ משיח - שבקרבו, ועי"ז לגלות את בחי' היחידה הכללית, משיח צדקנו.

והרי הדברים קל-וחומר: אם בנוגע לכל עניני העולם ישנו הכלל ש"כל מה שברא

(15) ב"ר פי"ד, ט. דבר פ"ב, לז. בכמה מקומות (ודפוסים) הוא בשינוי סדר. אבל כ"ה בע"ח שמ"ב בתחילתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ.

(16) ברכת אלקי נשמה.

(17) ס"פ פתח. וראה גם ס"ה תרמ"ג ע' ע.

(18) ראה ע"ח שער דרושי אבי"ע. הובא בלקו"ת ראה כז, א. ועוד.

(19) פיוט דהושענות (יום ג').

בכל מקום ומקום, אלע תרי"ג מצוות והלכות שבתורה, כולל כפשוט אמונה אין ביאת המשיח, כפס"ד הרמב"ם בסוף הל"י מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח¹⁷, און פסקנט דארטן¹⁸ אז משיח איז א בשר ודם, און די אמונה בכיאת המשיח איז נט א פרט אחד בתורה, נאר כל הספרים מלאים בדבר זה¹⁹.

י. וכמובן, אז מען דארף דאס פועל'ן בדרכי נועם ובדרכי שלום. דלכאורה קען ער מיינען: וויבאלד אז ער רעדט צו אזוינע מענטשן וואס ווייסן (נאך) ניט אז "מלא כל הארץ כבודי" - דארף ער אויף זיי שרייען, און אנרופן נעמען וכי'! זאגט מען אים, אז דרך התורה איז דוקא בדרכי נועם ובדרכי שלום, און אויב דו האסט צפרניים - האט עס דאך (אויך) א תועלת (ווארעם סאיז ניטא קיין זאך אין וועלט וואס איז לבטלה), אז טאמער סאיז דא א נחיצות בזה, דארפטו נוצן די נעגל אויף זיך אליין (כידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר²⁰), אבער ניט אויף א צווייטן ח"ו, ובנוגע צו א צווייטן איז די וועג - דרכי נועם ודרכי שלום.

Handwritten notes in the left margin, including a large 'X' and some illegible text.

יא. און טאמער איינער האט א ספק צי ער איז א שליח פון נשיא דורנו - זאגט מען אים: האסט א ספק - איז כאפ זיך אן אין דער שליחות און זיי עס מקיים. דאס גופא וואס אים איז איינע געפאלן אזא ספק באווייזט עס אז דאס האט צו אים א שייכות, ווייל אויב ניט - פון וואנעט קומט צו דיר אזא איינ-פאלן?...

נאכמער: דאס וואס מ'האט ביי אים אריינגעווארפן א ספק בדבר (און ניט א מחשבה ודאית), אע"פ וואס באמת איז ער יע א שליח - איז דאס בכדי ער זאל דעם ספק ארויסווארפן. דורך דעם זאל ביי אים צוקומען נאך אן עילוי, דער עילוי פון עבודה באופן של שליחה, מצוות לא תעשה, די מעלה פון אחכפאי ואתהפכא:

אויב ביי אים וואלט ניט איינגעפאלן א ספק, וואלט ער נאר געהאט די מעלה פון עבודה חיובית, מצות עשה, און ער וואלט ניט געהאט וואס צו ארויס-ווארפן: בשעת מ'ווארפט אים אבער אריין א ספק בדבר, האט ער וואס צו ארויסווארפן!

Handwritten notes in the right margin, including a large 'X' and some illegible text.

והביאור:

בשעת איינעם פאלט איין א ספק אין אן ענין וואס איז פארבונדן מיט אידיש-קייט, דארף ער וויסן אז דאס קומט פון עמלק, וואס עמלק בגימטריא ספק"י. און די כוונה פון דער גאנצער מציאות פון עמלק און דעם (גימט' שלו) ספק און קרירות²¹ (אשר קרד בדר"י) וואס מען ווארפט אריין - איז בכדי אז דורך דעם זאל צוקומען נאך א מצוה בא אידן, די מצוה פון, תמחה את זכר עמלק²², אז מ'זאל ארויסווארפן דעם ספק אזוי אז פון אים בלייבט גארניט איבער.

פענוח הכתי"ק:

און טאמער איינער האט א ספק צי ער איז א שליח פון נשיא דורנו - זאגט מען אים: האסט א ספק - איז חטוף²³, כאפ זיך אן אין דער שליחות און זיי עס מקיים, דאס גופא וואס דיר איז אריינגעפאלן אזא ספק באווייזט עס אז דאס האט צו דיר א שייכות, ווייל אויב ניט - פון וואנעט קומט צו דיר אזא איינפאלן?...

(*) ראה (ברכות . . .) האי עלמא כו' חטוף כו'. וראה מ'כ כ"ק אדנ"ע (נדפס במבוא לקונטרס ומעין . . . אגרות שלו . . .)

איך לראות את הרבי בהקיץ

- תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך" -

א. בהתוועדות דליל שמע"צ תש"ה (בסוכה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹, שלפני כמאה שנה, בשנת תרכ"ז, סיפר אדמו"ר המהר"ש לילדיו שהיום מלאו מאה שנה בדיוק מאז שאדמו"ר הזקן ראה את הבעש"ט בהקיץ (בשנת תקכ"ז - לאחר הסתלקותו)

- כפי שה' הסדר, שבני הנשיאים נהגו להצטרף להפרד מהסוכה, וכך גם אז הלכו אדמו"ר המהר"ש וילדיו - הרבי (מוהרש"ב) נ"ע עם אחיו ואחיותיו - ונפרדו מהסוכה בכוס תה ומזונות, ובעת מעשה דיבר על ענין הנ"ל וסיפר את הסיפור דלהלן.

ב. בהקדמה לסיפור, אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר (בתור מאמר המוסגר):

ידוע שכאשר אדמו"ר הזקן הגיע להרב המגיד ממעזריטש, הוא חשב בתחילה לחזור משם, אבל אח"כ החליט להשאר אצל הרב המגיד בתור משרת.

הענין של משרת, שהוא נמצא היכן שהרב נמצא. כ"ק מו"ח אדמו"ר הביא אז שני מקורות מיהושע שבהם רואים שמשרת נמצא בתמידות עם הרב:

(א) מה שנאמר במ"ת² "ויקם משה ויהושע משרתו וגו' ויעל משה אל הר האלקים", ואומר רש"י "לא ידעתי מה טיבו של יהושע כאן", ומסביר שהוא ליוה אותו.

(ב) מה שנאמר על יהושע³ "לא ימיש מתוך האוהל". וע"כ רש"י כבר לא מפרש כלום, כיון שמוכן בפשטות שענינו של משרת הוא להיות היכן שנמצא האדון.

והנה, הטעם לזה שדוקא במתן תורה שואל רש"י "לא ידעתי טיבו של יהושע כאן", כי לרש"י מפריע מדוע כאן הלך יהושע עם משה - הרי בסופו של דבר משה רבינו עלה לבדו להר, וע"כ מסביר רש"י שיהושע ליוה אותו.

משא"כ על הפסוק "לא ימיש מתוך האהל" לא התעכב רש"י לשאול מדוע הי' "לא ימיש" [אף שבדאי היו זמנים שבהם התעסק משה בעניניו הפרטיים ולא למד עם יהושע (ללא הבט ע"כ ש"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע"⁴)], ואעפ"כ יהושע "לא ימיש מתוך האהל", כיון שענינו של משרת הוא להיות כל הזמן היכן שהאדון נמצא, וכדלקמן.

ע"כ הי' מאמר המוסגר.

ג. הסיפור עצמו:

בחג הסוכות שנת תקכ"ז, כאשר אדמו"ר הזקן הי' משרת אצל הרב המגיד, ישב הרב המגיד בסוכה ונכנס אחריו אדמו"ר הזקן, אמר לו הרב המגיד: תנעל את הדלת כדי שאף אחד לא יכנס, אל תכנס להתפעלות, אלא תקח את-זה בפנימיות ובהתייבות - הרבי מגיע ("דער רבי קומט")!

1) סה"ש תש"ה ע' 52. וראה "התמים" ח"ב ע' מח. (3) תשא לג, יא.

2) משפטים כד, יג.

3) אבות רפ"א. וראה הקדמת הרמב"ם להי: למדה משה .. ליהושע .. מסר כו'.

שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקב"ה כפה כל עובר ושכ כו', אז למד לבריות לקרות בשם ה' א-ל עולם, וואס דאס מיינט (ווי חסידות איז מבאר בארוכה¹) ניט נאר "אל העולם", נאר "אל עולם", אז אלקות מיט וועלט איז איין זאך, כביכול.

וואס אין דעם באשטייט די שליחות פון יעדן אידן, ער זאל אויפטאן דעם ויקריא שם בשם ה' א-ל עולם, מפיץ זיין אלקות בעולם, אז כל באי עולם זאלן וויסן אז מלא כל הארץ כבודו².

וואס בשעת מפירט אויס דעם ענין בפועל. מפירט אויס די שליחות, ברענגט דאס ביאת המשיח בפשטות, ווארום בכיאת המשיח וועט זיין. אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם הוי' לעקלן שכם אחד³, און ויהיה לה' המלוכה⁴, ד.ה. עס וועט זיין בגלוי דער ענין פון "מלא כל הארץ כבודו צווישן", כל באי העולם.

וכהראת נשיא דורנו, אז מען דארף זיין "נרות להאיר", צו באלייכטן די וועלט מיט דעם אור ואש פון דעם ניצוץ יחידה שכל אחד ואחד, און ניט אין אן אופן אז ער בלייבט במקומו און ער האט חלונות, שקופים אטומים, שממנו אורה יוצא לכל העולם כולו, ווי סאיז געווען בביהמ"ק, נאר ער דארף בפשטות ארועקגיין פון זיינע אייגענע ד' אמות און ארויסגיין אין וועלט, און דארטן פארשפרייטן אידישקייט און אלקות.

וואס דער תוכן הענין איז מפורש אין מדרש⁵, אז "אחד מכם גולה לברכריא ואחד מכם גולה לסמטריא", וכמבואר ב"מ אז די כוונה איז בכדי דארטן מקיים זיין די שליחות פון הפצת היהדות און כירוי הניצוצות וגילוי אלקות במקום ההוא, ביז באופן פון ויקריא שם בשם ה' א-ל עולם, כניל.

און בדורנו זה איז דאס כולל במיוחד דעם ענין פון הפצת המעיינות חוצה, וואס דאס (דער כללות הענין פון גילוי פנימיות התורה) האט זיך אנגעהויבן בכללות אין דעם זמן ווען סאיז גע' ווארן. מצוה לגלות זאת החכמה⁶, און נאכמער⁷ - בזמן המעיינות ווען סאיז געווארן דער ענין פון יפוצו המעיינות חוצה⁸ און נאכמער ע"י אדמו"ר הזקן ובפרט לאחר פטעריבורג⁹, ביז בזמן נשיא דורנו, וואס ער האט געזאגט אז די שליחות פון יעדער אידן בדור זה איז צו מפיץ זיין די מעיינות חוצה כפשטות. חוצה שאין חוצה ממנו, ביז אויף שבעים לשון, און האט געזאגט אז דערצו דארף מען ארועקגיין ממקומו און ארויסגיין בכל המדינות ובכל המקומות שבעולם, און דארטן טאן די שליחות פון הפצת היהדות והפצת המעיינות.

און דורך דעם וואס מ'איז, גרות להאיר, און מ'איז מגלה דעם ניצוץ בורא וואס א איד, יעדער איד האט - ברענגט מען דעם ביטול הגלות, ווארום דער ניצוץ קטן של משיח שבכאראי (בחי יחידה שבנשמתו) האט בכח צו אן צינדן די וועלט פון גלות: אזוי ווי דאס

פענוח הכתי"ק:
ביז בזמן נשיא דורנו, וואס ער האט געזאגט אז די שליחות פון יעדער אידן בדור זה איז צו מפיץ זיין די מעיינות חוצה כפשטות, חוצה שאין חוצה ממנו, ביז אויף שבעים לשון, און האט געזאגט אז דערצו דארף מען ארועקגיין ממקומו (כולל) - ממדינות) און ארויסגיין בכל המדינות ובכל המקומות שבעולם שיכול להגיע אליהם, און דארטן טאן די שליחות פון הפצת היהדות והפצת המעיינות.

(כולל) - ארויסגיין

ד.ה. עס וועט זיין בגלוי דער ענין פון "מלא כל הארץ כבודו צווישן", כל באי העולם.

און דורך דעם וואס מ'איז, גרות להאיר, און מ'איז מגלה דעם ניצוץ בורא וואס א איד, יעדער איד האט - ברענגט מען דעם ביטול הגלות, ווארום דער ניצוץ קטן של משיח שבכאראי (בחי יחידה שבנשמתו) האט בכח צו אן צינדן די וועלט פון גלות: אזוי ווי דאס

– ואז ראו הם את הבעש"ט בהקיץ, שבע שנים לאחר הסתלקותו!

ובזה רואים את מעלתו הגדולה של משרת, שדוקא עי"ז זכה אדמו"ר הזקן לראות את הבעש"ט בהקיץ ז' שנים אחרי הסתלקותו.

ד. ולכאורה אינו מובן:

הרי נשיאותו של הרב המגיד נמשכה שלש עשרה שנה עד שנת תקל"ג, ואדמו"ר הזקן הי' אצלו במשך זמן זה פחות משלוש שנים – ל"ב חדשים, וכלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר ל"ב חדשים", שזהו חלק קטן משנות נשיאותו של הרב המגיד (עאכו"כ לא רוב שנות נשיאותו), ואיך אפשר לומר שאדמו"ר הזקן הי' אצלו משרת ובאופן הנ"ל ד"לא ימיש"?

והביאור בזה:

אף שאדמו"ר הזקן לא הי' אצל המגיד כל הזמן, אלא נסע לליאזנא, אעפ"כ הרי הוא נסע לשם כדי למלא את שליחותו של המגיד – להפיץ שם חסידות, וכיון שנסע בשליחותו למלא את רצונו, אזי המגיד הי' איתו כל הזמן.

ה. כאמור כמה פעמים, כל הענינים משתקפים בנגלה, שהי' "תורה אחת לכולנה", אזי ישנה חקירה בענין "שלוחו של אדם כמותו"⁵ – ג' אופנים שניתן ללמוד זאת:

(א) את הפעולה אכן עושה השליח, אלא שיש לו נתינת כח מהמשלח כדי לעשות את הפעולה במקומו.

(ב) שכח העשי' של השליח, הוא כח העשי' של המשלח.

(ג) שגופו של השליח נהי' בדיוק כמו המשלח, מציאותו היא מציאות המשלח.

כ"ז מדובר ע"כ שהשליח נהי' כמו המשלח, אבל בנוגע למשלח עצמו לא מוצאים האם הוא נהי' כמו השליח; אמנם, גם בנוגע למשלח יכולים ללמוד בג' אופנים הנ"ל, עד לאופן הג' – שהמשלח הופך להיות מציאותו של השליח.

ו. כן הוא גם ברוחניות הענינים:

כאשר אדמו"ר הזקן נסע למלאות את שליחותו של הרב המגיד, אזי מציאותו של המשלח (הה"מ) הפכה להיות מציאותו של השליח (אדה"ז), ומזה מובן שהיכן שהי' הרב המגיד שם הי' גם אדמו"ר הזקן.

כך גם עכשיו, כאשר ממלאים את שליחותו של הרבי, אזי הרבי נמצא יחד איתו, והרבי הוא זה שפועל את הענין.

ומאחר שאדמו"ר הזקן הי' במצב של משרת, זה פעל שיראה את הבעש"ט לאחר הסתלקותו, בהקיץ –

שנוסף על המעלה של הבעש"ט מצד עצמו, ישנה מעלה נוספת בזה שהבעש"ט "עבר" כבר את המעלה ד"עפר אתה ואל עפר תשוב"⁸ (לא כאלהו הנביא שעלה בסערה השמימה),

(5) ברכות לד, ב – במשנה וס"ג.
(6) ראה לקח טוב – להר"י ענגיל – כלל א. ובכ"מ.
וראה גם לקו"ש ח"כ ע' 303 ובהנסמן שם הערה 16.
וראה גם שם בשוה"ג להערה 17.
(7) להעיר מסה"ש שם ע' 55 (בתרגום חפשי): נתתי הנר"נ שלי להרבי, במילא לא "אני" יודע.
(8) בראשית ג, ט. וראה סה"ש תורת שלום ע' 46.
וראה גם ס' מגדל עוז ע' קנה (בשם רבינו הזקן).

וכידוע אז בכל נברא ונברא שבעולם איז דא דער ניצוץ אלקי וואס איז אים מחי כו', ביז דער ניצוץ נורא, כח העצמות, כמבואר באגה"ק, אז התהוות הנבראים שבעוה"ז יש מאין איז פון מהותו ועצמותו כו' שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיוה עילה שקדמה לו חו"י.

און דאס שטייט אויך אין נגלה דתורה – ווי דער רמב"ם שרייבט בתחלת ספרו של הלכות (וואס דארטן שרייבט ער אלץ בלשון ברורה, באופן גלוי): ככל הנמצאים כו' לא נמצאו אלא מאמתת המצוא. דאס הייסט: אלע נבראים, אפילו א דומם שבדומם, נעמען זיך ניט בלויז פון דבר ה', נאר פון המצוא, מציאותו של הקבי"ה, און נאכ' מער – פון אמחת המצוא!¹

און עי"ס כלל הנ"ל אז העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו – איז מובן אז יעדער נברא איז פארבונדן מיט עצמות ומהותו

כמילא איז מובן דער כח וואס א איד האט בגלוי, דורך דעם וואס ער איז נמגלה דעם ניצוץ משיח, בחי' יחידה שבו, און איז אים ממשך אין זיינע עשר כחות – צו אויספירן אין וועלט זיין שליחות פון לפרסם אלקות בעולם, דורך דעם וואס זיין ניצוץ קטן איז מגלה דעם ניצוץ קטן פון אלקות וואס איז דא אין יעדער זאך שבעולם.

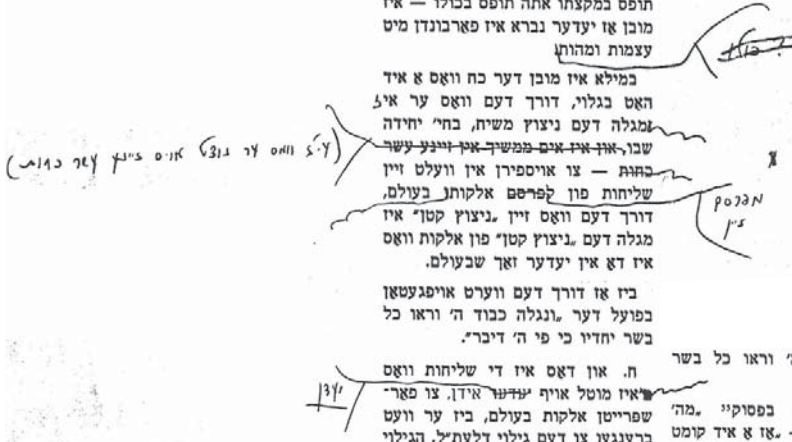
ביז אז דורך דעם ווערט אויפגעטאן בפועל דער נגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר.

ה. און דאס איז די שליחות וואס איז מוטל אויף יעדער איד, צו פאר' שפרייטן אלקות בעולם, ביז ער וועט ברענגען צו דעם גילוי דלעת'ל, הגלוי

פון נגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו.

וכמירוש הידועי' בפסוקי' מה' מצעדי גבר כוננו' – אז א איד קומט אין אן ארט איז עס צוליב א כוונה, טאן א מצוה וכו', א איד איז א שליח שלמעלה, א שליח היינע ער איז ער דער כח המשלח, וכתורת הבעש"ט על הפסוקי' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכון שמו שם, אז א איד גייט אין אן ארט, איז דאס ניט וואס ער גייט נאר מפירט אים, די השקפה העליונה, און די שליחות איז, לשכון שמו שם – לפרסם אלקות בעולם [אויך אין אן ארט וואס ווערט אנגערופן שם, וואס ווייזט אויף מקום הקליפות, כמבואר בלקי"ת].

און ווי עס איז געווען בפועל די עבודה פון דעם ערשטן אידן, אברהם אבינו, ווי רשיי' ברענגט אז אברהם האט געזאגט כשלקחני מבית אבי הי' אלקי השמים ולא אלקי הארץ, שלא היו באי עולם מכירים בו ושמו לא הי' רגיל בארץ, און דערנאך איז הרגלתו בפי הבריות און ער איז געווארן אלקי השמים ואלקי הארץ. ביז אז יעדן פעולה בעולם איז געווען באופן פון ויקרא שם בשם הוי' אל עולם, ווי חז"ל זאגן אית ויקרא אלא ויקריא, מלמד

פענוח חלק מהצילום:
במילא איז מובן דער כח וואס א איד האט בגלוי, דורך דעם וואס ער איז מגלה דעם ניצוץ משיח, בחי' יחידה שבו (עי"ז וואס ער נוצט אויס זיינע עשר כחות) – צו אויספירן אין וועלט זיין שליחות פון מפרסם זיין אלקות בעולם, דורך דעם "ניצוץ קטן" פון אלקות וואס איז דא אין יעדער זאך שבעולם.
. און דערנאך איז "הרגלתו בפי הבריות" און ער איז געווארן "אלקי השמים ואלקי הארץ". ביז אז אברהם'ס פעולם בעולם איז געווען באופן פון "ויקרא שם בשם הוי".

ואדמו"ר הזקן ראה את הבעש"ט בהקיץ ולא בחלום, בזמן כזה שמחוייבים בתורה ומצות; וע"ד מעלת משה על שאר הנביאים – שכל הנביאים כדי שיוכלו לקבל את הנבואה הוצרכה להיות אצלם הפשטות הגשמיות, משא"כ משה ה' עומד על עמדו⁹ – עד"ז כאן היתה (אצל אדה"ז) מעלה זו, שהוא ראה את הבעש"ט בהקיץ.

ז. ובנוגע לפועל:

ישנם כאלו שהיו בבחי' משרת אצל הרבי בחיים חיותו בעלמא דין, מי בענין זה ומי בענין אחר, והם רוצים גם עכשיו להיות בבחי' משרת אצל הרבי.

אזי ישנה ההוראה, שכאשר ממלאים את שליחותו של הרבי הופכים להיות בבחי' משרת והרבי נמצא יחד איתו היכן שהוא נמצא, אפילו במדינה רחוקה, כיון שהוא ממלא את שליחותו של הרבי.

ו"לא בשמים היא"¹⁰ ו"לא נפלאת היא"¹¹, אלא "קרוב אליך הדבר מאוד גו' לעשותו"¹² בפועל, אצל כאו"א שייך ענין זה שהרבי נמצא יחד איתו והוא יכול לראות את הרבי ובהקיץ¹³, ועי"ז הוא רואה את כל הרביים¹⁴.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת ליל שמחת-תורה, קודם הקפות, ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

- 9) רמב"ם הל' יסודי התורה פ"ז ה"ו.
 - 10) נצבים ל, יב.
 - 11) שם, יא.
 - 12) שם, יד.
 - 13) להעיר משיחות קודש תשי"ג (הוצאה חדשה)
 - 14) 228 (תרגום חפשי): הרבי (מהורי"צ) סיפר, שפעם
- אמר הרבי נ"ע "לכו נא ונוכחה" (ישע' א, יח). היו שם אז חסידים של אדמו"ר המהר"ש, והוא פעל שראו אז את אדמו"ר המהר"ש... (חסר קצת בהנחה). באם רוצים רואים גם היום, אלא שהיציאה"ר הרי הוא פיקח וערמומי, "קלוגניקער" בלשונו של הרבי, והוא מעוור את השכל.

זמן פראי מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

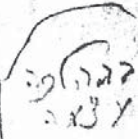
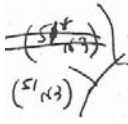
א. ישנו* דין בשולחן ערוך אורח חיים¹, אשר תוכנו הוא, שכאשר יהודי מחליט החלטה טובה נותנים לו את השכר מלמעלה עוד קודם קיום ההחלטה בפועל, כי יודעים שהוא בודאי יקיים את ההחלטה.

ובענינו: כיון ש"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"², הרי כאשר מחליטים על-כך

(* הערת המו"ל: לפני"ז בהשיחה דובר ע"ד פעולת הצדקה בהושענא רבה בשייכות לגאולה העתידה כו', ומאחר שהשיחה נאמרה במוצש"ק (לאחרי תפלת ערבית), אמר כ"ק אד"ש מה"מ שחלוקת השטרות לצדקה תתקיים מאוחר יותר לאחרי אמירת תהלים ולא מיד לאחרי שיחה זו (כנהוג בשנים שלפנ"ז, כשהי' באמצע השבוע), מכיון שחלק מהקהל צריכים עוד לערוך הבדלה בבתיהם. ובהמשך לזה שאל כ"ק אד"ש מה"מ: א"כ, מדוע זקוקים לדבר עתה (עוד קודם הבדלה) על ענין הצדקה, כאשר החלוקה תתקיים רק לאחרי אמירת תהלים? וע"כ בא המענה בקטע הבא.

1) סו"ס תקעא. וראה ב"י לטוואו"ח שם.
2) ב"ב י, א. וראה תניא פל"ז.

אדער במעשה, און ס'איז ניט נוגע צי דאס איז א לאנגע משלחה אדער א לאני גער דיבור און א גרויסע מעשה, נאך אפילו א גאָר קליינע משלחה, דיבור אדער מעשה – איז ער דורך דעם מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ומביא לו ולהם תשועה והצלה, ביו תשועה והצלה אמיתית ע"י משיח צדקנו, און דאס גופא – ברגע כמימרא, ישראל עושין תשובה. ומיד הן נגאלין⁹, וואס "מיד" ע"פ הלכה/מיינט תיכף ומיד ממש¹⁰, וכל זה – אפילו דורך א הוספה פון א דבר קטן ביותר, וכמוכן בפשטות פון דעם משל וואס דער רמב"ם גיט אויף/עם פון א משקל וואס איז שקול בשוה ממש אויף ביידע זייטן. וואס מזה מוכן אז אויב מ'גיט צו אפילו א דבר הכי קטן – איז דאס מכריע דעם משקל לצד אחד.

ז. אין דעם איז פאראן נאך א הדגשה נוספת:

נוסף דערצו וואס דער "ניצוץ אלקות" וואס א איד האט, האט בכח צו אויפ-פלאקערן די יחידה הכללית שבכל העולם כולו, איז אויך אין וועלט מצד עצמה פאראן (בהעלם – לשון עולם) דער ניצוץ אלקי, וואס איז פאָרבוונדן מיט דער העכסטער דרגא אין אלקות.

ועד"ז איז מובן בענינו, וויבאלד אז דער ניצוץ קטן (יחידה) איז איין זאך מיטן ניצוץ בורא, דער עצם – איז דאס תופס בכל העצם!

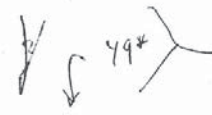
דעריבער זאגט מען דעם אידן, אז מיט דעם ניצוץ קטן (יחידה) קען ער אויפטאן, אויפטאן ענינים הכי נעלים.

א דוגמא לדבר – פון דעם דין אין נגלה, אז המקדש את האשה על מנת שאני צדיק הרי היא מקודשת, שמא הרהר תשובה ונעשה צדיק גמור¹¹, וואס א הרהור איז א דבר הכי קטן, און אעפ"כ איז דאס משנה מציאותו פון היפך הצדיק לגמרי צו א צדיק גמור, ביו אז דאס איז נוגע צו קידושין, וואס איז פאָרבוונדן מיט "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה"¹², ובאופן נצחי – בנין עדי עד.

זעט מען דערפון ווי א נקודה ממש, א הרהור תשובה בלבד, וואס נעמט א זמן הכי קצר – טוט אויף קידושין עם כל התוקף שבוה עד סוף כל הדורות.

וואס עדי"ז איז אויך מובן בנוגע צו דעם גילוי פון משיח צדקנו – אז דאס ווערט אויפגעטאן אויך דורך א "ניצוץ קטן" שבבחי' משהו וואס איז בכל אחד ואחד מישראל.

וואס נאמת איז דאס מובן בפשטות פון דער הלכה אין רמב"ם¹³, אז "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"¹⁴.

דער רמב"ם איז ניט מחלק וואס פאָר א מצוה אחת מ'דארף טאָן בכדי מכריע זיין את כל העולם פלאַג און ברענגען תשועה והצלה. ד.ה. אפילו א מצוה קטנה ביותר, במחשבה אדער בדיבור

פענוח הכתי"ק:

... וכמוכן בפשטות פון דעם משל וואס דער רמב"ם גיט אויף דעם בההלכה עצמה פון . . א משקל וואס איז שקול בשוה ממש אויף ביידע זייטן.

עכשיו - יכול משיח לבוא עוד קודם שיתחילו לומר תהילים, ויתירה מזו, לפני שיעשו הבלדה!

ומדוע צריכים "לפספס" ח"ו את ההזדמנות - כאשר אפשר מיד עכשיו להכריע "את עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"!

ולכן, מכריזים מיד את ההחלטה טובה (ע"ד נתינת הצדקה), ובודאי שהיא מתקבלת ע"י כל השומעים כאן שנמצאים בבית שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁴, היכן שנשיא דורנו ה' במשך עשר שנים בחיים חיותו בעלמא דין, נשמה בגוף, ובמילא ניתנת האפשרות שיוכלו לקבל את השכר מלמעלה בהקדם הכי אפשרי - קודם אמירת תהילים וקודם אכילת סעודת מלוה מלכה, סעודתא דדוד מלכא משיחא, ויתירה מזו, לפני עשיית הבלדה (של אלו שעדיין לא עשו) -

שמשיח בא בפועל, וכהדין הנ"ל בשו"ע שאין כוונתו לזמן דלעתיד-לבוא, אלא (עכשיו) בפועל ממש.

ב. ישנם הטוענים שאלו הם "דיבורים פראיים" ("ווילדע רייד")!...

נמצאים לאחרי תפלת ערבית, ואומרים שמשיח יכול לבוא בשעתיים הקרובות!

יתירה מזו - אומרים שהוא יכול לבוא בשעה הקרובה!

ותירה מזו - "בשעתא חדא"⁵, בתזוזה אחת ("מיט איין קער"6)!...

אך באמת הגלות עצמה היא הדבר הפראי ("גאָר אַ ווילדע זאַך"), כיון שאיזו שייכות יש ליהודים ולגלות?!

כמו-כן הזמן עצמו הוא זמן פראי ("אַ ווילדע צייט"), כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"⁷ - ובמילא, מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

בנוסף לזה, מאי נפקא-מינה מה חושבים - האם זהו דבר פראי או לא, העיקר שמשיח בא ומוריד מיד למטה מעשרה טפחים - "בשעתא חדא וברגעא חדא" - את הגאולה האמיתית והשלימה!

- למי איכפת אם זהו דבר פראי או לא, האם ישנה כאן שאלה או לא; העיקר ש"שכינתא (הנמצאת) בגלותא"⁸, ומשיח צדקנו ש"הוא מחולל מפשעינו וגו"⁹ עם כל יסוריו¹⁰ - יוצאים מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה!

(תרגום חפשי משיחת ליל הושענה רבה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

- (3) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
- (4) ראה מגילה כז, א: בית גדול... שמגדלין בו תורה... תפלה.
- (5) זח"א קכט, א ואילך. וראה לקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.
- (6) ראה סה"מ קונטרסים ח"ב שצו, ב. ח"ג ע' קד.
- (7) ישעי' ס, ב.
- (8) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.
- (9) ישעי' נג, ה.
- (10) ראה סנהדרין צח, א. זח"ב ריב, א. ועוד.

אין דער ביאור בזה: ס'אין א כלליי און העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלול, ד.ה. און אע"פ וואס דאס איז א מקצת און דאס איז כולו, וואס זיי זיינען בפשטות צוויי הפכים - אע"פ, ווען עס רעדט זיך וועגן תופס זיין אין דעם עצם, זיינען זיי ביידע גלייך, און בשעת מאיז תופס א מקצת פון דעם עצם, אפילו א ניצוץ קטן פון דעם בורא, איז מען תופס בכלול.

און ווי דער ענין איז אויך ע"ס נגלה: בשעת מרידת און א משהו פון און ענין כללי, רירט מען און די גאנצע זאך, ווארום דאס איז א נקודה שאינה מתחלקת (בלשון הרמב"ם במורה נבוכים¹) וכמבואר במ"א² און ע"ס זיינען דא צוויי אופנים איז משהו: א משהו וואס מ'קען טיילן אויף א משהו ממשוה, און א משהו וואס מ'קען אים ניט טיילן. און ווי דער דין איז בנוגע צו עבודה זרה (לא³ יהי לך גרש), און איסורו במשהו (שאינו מתחלק), כמ"ש⁴, לא ידבק בידך מאומה. און ע"ז ובמכ"ש אין מדה טובה (שהיא מרובה⁵) - בנוגע לענין האמונה, אנכי ה' אלקיך⁶.

Handwritten notes in Hebrew, including "אין דער ביאור בזה" and "אע"פ וואס דאס איז כולו".

ובפשטות: בשעת מ'האט געגעבן א אידן בחי יחידה, ניצוץ משיח, איז עס ניט בכדי און דאס זאל ביי אים. שלאפ"ן ח"ו, נאָר ער דאַרף דעם ניצוץ. אויפֿ-פלאַקערן, ביז ער וועט דורך דעם מגלה זיין בחי יחידה הכללית, משיח צדקנו.

וואָס דאָס טוט מען אויף דעם וואָס מ'איז מקיים מיט אַלע עשר כחות די שליחות, אנהויבנדיק מיט דער עבודה מיט זיך אַליין, און דערצו מקיים זיין אַלע עשר כחות די שליחות צו פאַר-שפּרייטן אלקות אין זיין חלק בעולם ביז ככל העולם און מגלה זיין בחי יחידה (ניצוץ של משיח) אין יעדער אידן ווי מען מ'טרעפט און דעם ניצוץ אלקות וואָס איז דאָ בכל נברא ונברא (כדלקמן), ביז ער וועט דורך דעם מגלה זיין אין וועלט בחי יחידה הכללית - משיח.

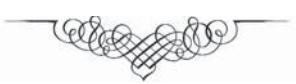
יש לומר, אַז דאָס איז אויך נרמז אין דעם וואָס דער אלטער רבי זאָגט אין דעם שער-בלאָט פון תניא וועגן דעם ענין, כ"י קרוב אליך הדבר מאד בפ"ך ובלבד לעשותו - בדרך ארוכה וקצרה בעוה"ב.

יעדער איד האָט אין זיך די יחידה שבנפשו, במילא איז זיין עבודה פון הפצת אלקות בעולם. קרוב אליך הדבר מאד, א דרך קצרה: אָבער צוזאַמען דערמיט איז דאָס א דרך ארוכה, ווייל עס דאַרף דורכנעמען די אַלע עשר כחות נפשו, וואָס דאָס איז דורך ידיעה והתבוננות וכו', עס זאָל דורכנעמען זיינע כחות הנפש בפנימיות, און אויף דעם גופא דאַרף מען האָבן דעם עזר השם ותברך.

ו. לבאורה קען מען פרעגן: דער ניצוץ של משיח שבקרבו איז בלויז א ניצוץ קטן. ס'איז ווי א משהו - היינט ווי רעכנט מען אַז ער וועט דערמיט קענען אויפטאָן?

מוקדש לע"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאָה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"ג זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג י"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

"אצלו מאיר גילוי האור של שמח"ת כפי שהי' בבית המקדש"

כל מי שזכה לראות, או לשמוע את שמחת תורה ב"ליובאוויטש
שב"ליובאוויטש" חיש כי יום זה הוא חגו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
● כבר משנות ילדותו ראו מכריו כי זהו היום שלו. כאשר כדוד המלך הוא
"מפזז ומכרכר בכל עוזי" ● להלן לקט פנינים בהם מעיר ומעורר הרבי על
השמחה והריקוד בשמחת-תורה למעלה ממדידה והגבלה

שמחה מצד קבלת עול

. . השמחה דהקפות היא למעלה ממדידה
והגבלה. וכאשר אומרים ליהודי שישמח
וירקוד למעלה מהגבלה בגלל זה שהקב"ה ציוה
"ושמחת בחגך" - טוען הוא, שיש לו אמנם
קבלת עול, ובמילא, הוא מוכן לציית לציווי
הקב"ה, אבל כיצד שייך שהוא יהי' בשמחה
מצד קבלת עול, בה בשעה ששמחה וקבלת
עול הם, לכאורה, שני הפכים? - קבלת עול
הוא ענין השולל את מציאותו, זה מבטל
ומבטש ("צוקוועטשט") אותו, ואיך שייך
שתהי' שמחה מצד קבלת עול?

בכדי שהוא יהי' בשמחה, ובפרט בשמחה
גדולה שלמעלה מהגבלה, הוא זקוק להסברה
מדוע הוא כל כך שמח; וכאן, כשהוא נעמד
לרקוד (בשמח"ת), אזי כאשר שואלים אותו:
מדוע אתה רוקד - הרי אין ברית היום לבנך,
ולא "תנאים"? אין לו הסבר לזה; וכששואלים

אותו: אולי אתה שיכור? עונה הוא: לא!
אזי כאשר אתה לא שיכור, ואין לך חתונה
היום או "תנאים" - אז מה אתה כל כך שמח?
והוא הרי אדם שקול ומיושב ("א
סטאטעטשנער"), ומתחשב במה שיאמרו
הבריות על הנהגתו; יש לו אשה, יש לו ילדים
ונכדים, והוא מתחשב גם באנשים אחרים,
וכאן באים ואומרים לו שאע"פ שהוא איש
מנומס, עליו לעמוד באמצע הלילה ולרקוד
בפני כל עם ועדה...
- אין לו שום הסברה להנהגה שכזו!
ועל זה אומרים לו שהוא צריך לעשות זאת
מצד קבלת עול שלמעלה מהשכל, כמ"ש על
דוד המלך "מפזז ומכרכר לפני הוי'" (ש"ב ו,
טז), והרמב"ם (בסוף הל' לולב) מביא זאת
בנוגע להנהגה שצריכה להיות אצל כל יהודי.
(משיחת ליל שמח"ת ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

און אזוי ווי דאס איז בנוגע צו משה
רַבְנוּ - גואל ראשון, אזוי איז דאס אויך
בנוגע צו משיח: (א"ת א"ת)

כשם ווי דער נשיא איז בחי' יחידה
הכללית - משיח - פון דעם דור, וואס
בדורנו איז דאס נשיא דורנו, דער רבי
דער שווער, אזוי האט אין זיך יעדער
איד בחי' יחידה שבנפש.

און ווי חז"ל זאגן: בנוגע צו יעדער
נשמה, חמשה שמות נקראו לה, נפש
רוח נשמה חי' יחידה, ד.ה. אז יעדער
איד האט בחי' יחידה שבנשמתו, און ניט
נאר אין זיין נשמה ווי זי שטייט למעלה,
נאר ווי זי קומט אראפ אין א גוף. כמוכן
בפשטות, אז ככל בוקר קערט אים אום
דער אויבערשטער נשמתו, נשמה
שנתת ב"י, אין אלע חמש דרגות, כולל
בחי' יחידה.

ה. נאכמער:

דאס גופא וואס יעדער איד האט אין
זיך די בחי' יחידה שבנפשו ובחי' ניצוץ
משיח שבו, איז גאר מלכתחילה כדי ער
זאל אויספירן די שליחות פון ברענגען
משיח'ן בפועל:

ס'איז א כלל אז כל מה שברא הקב"ה
בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה"י.
ומה-דאך אז דאס איז אזוי בנוגע לכל
עניני העולם, עאכויכ אז דאס איז אזוי
בנוגע צו בחי' יחידה - ניצוץ משיח -
וואס איז דא אין יעדער נשמה פון א
אידן, אז דאס איז ניט לבטלה חי', נאר
אין דעם איז דא א תועלת וכוונה.

וע"פ הנ"ל, אז יחידה איז בחי' משיח,
קומט אים אז יעדער איד האט משיח
(יחידה) שבו.

וכמפורש בס' מאור עינים" (פון ר'
נחום טשערנאבעלער, א תלמיד פון
בעש"ט און פון מגיד), אז יעדער איד
האט אין זיין נשמה א ניצוץ פון משיח.

וכמדובר כמ"פ"ו, אז דער ענין איז
אויך מוכן פון די צוויי פירושים אין
חז"ל אין דעם זעלבן פסוק"י. דרך כוכב
מיעקב: איין פירוש אז דאס גייט אויף
משיח"י, און א צווייטער פירוש אז דאס
גייט אויף) א איד"י. וע"פ הידוע"י אז
צוויי פירושים באוהו פסוק האבן צווישן
זיך א שייכות, איז מוכן אז יעדער איד
איז פארבונדן מיט משיח, ווייל ער האט
אין זיך א ניצוץ של משיח.

ובלשון הקבלה"י איז דא בחי' יחידה
וואס איז דא בכל נשמה (כנ"ל), דער
ניצוץ קטן, ניצוץ נברא וואס איז איין
זאך - "יחידה לייחדך" - מיט ניצוץ
בורא.

וואס דערפון איז מוכן ווי עס קען זיין
דער ענין פון "שלוחו של אדם כמותו"
בנוגע צו נשיא הדור ומשיח שבדור ביי
יעדן אידן - היות אז ער איז בדומה
צום משלח בענין זה, און דעם ענין
דאָרף ער מגלה זיין דורך דעם וואס ער
פירט אים די שליחות בפועל מיט די
עשר כחות הנפש.

ע"י שמחה באופן של בלי גבול מקבלים את הבלי גבול שבתורה

האמור לעיל (שהשמחה של שמח"ת היא למעלה ממדידה והגבלה וזה קשור לתורה כפי שהיא למעלה ממדידה והגבלה) מודגש בכך שרבותינו נשיאנו מבארים ש"מצות היום בשמחה" מתבטא בענין של ניוונים וריקודים.

והביאור בזה: ענין הריקוד מראה שהשמחה היא למעלה ממדידות והגבלות שלכן הוא נמשך לצאת בריקוד, משא"כ כאשר השמחה מוגבלת, הוא אמנם שמח, אבל הוא לא יוצא בריקוד.

בכל השנה כולה אומרים ש"פקודי ה' ישרים משמחי לב", אבל הוא לא יוצא בריקוד, משא"כ השמחה של שמח"ת היא למעלה

ממדידה והגבלה ולכן הוא רוקד.

ואופן הריקוד הוא כאשר הספר תורה עטוף במפה, שאז לא שייך ענין של לימוד והבנה והשגה - ובאופן כזה נמצא הס"ת במשך רוב היום (מלבד בעת קריאת התורה שאז הס"ת פתוח ואפשר לקרוא וללמוד בו) - וא"כ מכך מובן שהשמחה של שמח"ת קשורה עם התורה כפי שהיא למעלה מהבנה והשגה, באופן של בלי גבול.

היינו, שהשמחה של שמח"ת קשורה עם התורה כמו שהיא למעלה מהבנה והשגה של תושב"כ, שתושב"כ כוללת בתוכה גם תושבע"פ, שהרי "ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא" - והשמחה של שמח"ת למעלה מכל זה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א חלץ את נעליו והמשיך לרקוד במשך כל הלילה

"ליל שמחת-תורה היה חגו של הרבי שליט"א. הרב יהודה לייב גרונר זוכר כי הרבי שליט"א היה רוקד אז למן השעה עשר בלילה עד השעות הקטנות של הלילה. והדבר היה מפליא: אף אחד מן המשתתפים בריקודים לא היה מסוגל לרקוד זמן כה רב והיו מפסיקים לנוח, אך הרבי שליט"א היה רוקד בהתלהבות עצומה ללא הפסק.

בשנה מסויימת (אולי תשי"ה) ירד משהו מבית כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע ואמר כי הריקודים גורמים רעש בבית רבי. משהו ניגש לכ"ק אדמו"ר שליט"א ולחש לאזנו את הדברים האמורים. כ"ק אדמו"ר שליט"א חלץ את נעליו, והמשיך לרקוד במשך כל הלילה כשהוא לוחש בנגינה "שא שא שא..."

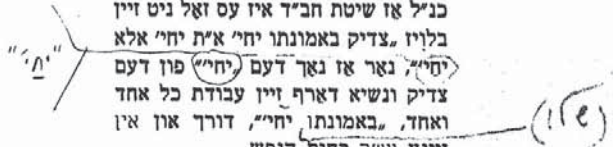
הרה"ח ר' זלמן ש"י פוזנר נזכר בסיפור דומה מריקודי שמחת-תורה: בשנה מסויימת רקד הרבי שליט"א עד השעה ארבע לפנות בוקר כשאליו מצטרפים עוד 3-4 חסידים (ביניהם ר' דוד איידלמן, כיום שליח כ"ק אדמו"ר שליט"א בספרינגפילד), וכל העת נגינו "אי אי אי... מראה כהן". כל אחד מהרוקדים עשה אתנחתות מסויימות למנוחה בין הריקודים, אך הרבי שליט"א רקד כך בפשטות, ללא מנוחה, כל הלילה.

אחיו ר' לייבל זוכר אף הוא את הריקודים ומוסיף כי בשעתו אמרו זקני החסידים שריקודו של "הרמ"ש" הוא בדוגמת ריקודו של היצמח צדק' שהיה רוקד בקצב ובמרץ שגם צעירי החסידים לא יכלו להדביק... ואז העיד עליו חותנו אדמו"ר האמצעי כי "אצלו מאיר גילוי האור של שמחת תורה כפי שהיה בבית המקדש..." "התורה עצמה מתעלה בעצמות-עצמותו יתברך מריקודו של היצמח צדק'..."

(יימי מלך כרך ב' עמ' 630 ושי"נ)

ובפרט די שלוחים וואס נשיא דורנו האט אליין ממנה געווען (אדער ע"י שלוחו וכ"ו) אלס זיינע שלוחים אין הפצת היהדות בכלל והפצת המעינות חוצה במיוחד - וואס דורך זיי ווערט עס נמשך לכל אנשי הדור (כניל).

אבער נאכדעם וואס זיי האבן די נתינת כח מיוחדת פון נשיא דורנו - דארף זיין זייער עבודה בכח עצמם, כניל אז שיטת חב"ד איז עס זאל ניט זיין בלויז „צדיק באמונתו יחי" אית יחי" אלא יחי", נאר אז נאך דעם יחי" פון דעם צדיק ונשיא דארף זיין עבודת כל אחד ואחד, באמונתו יחי", דורך און אין זיינע עשר כחות הנפש.

און בשעת מ'פירט אויס די שליחות בפועל דורך דעם וואס מינוצט אויס אין דער פולער מאס די עשר כחות הנפש, ווערט בגלוי דער ענין פון שליח בצירוף יו"ד - „משיח", ביז אז עס ווערט בגלוי ביאת המשיח, ווען עס וועט זיין אלקות בגלוי, ונגלה כבוד ה' גר.

נאכמער: בשעת מ'פירט דורך די שליחות פון נשיא דורנו בפועל, ווערט דאך דאן בפועל „שלוחו של אדם כמותו" ממש, כמותו פון דעם משלה, וואס דער משלח (נשיא הדור, דער רבי דער שווער) איז דער „משיח שבדור", מיט אלע פירושים שבדבר, כולל דעם פירוש פון משיח מלשון „משוח" און נבחר און נשיא, און „משיח" כפשוטו - ווי די מציאות איז בפועל, היות אז דער נשיא שבכל דור איז דער משה שבכל דור²⁰, וואס משה איז גואל ראשון הוא גואל אחרון²¹ (משיח), און איז די יחידה הכללית פון דעם דור²², וואס די בחי' פון יחידה איז די דרגא פון משיח צדקנו, כמבואר אין כתבי האריזל²³.

ד. קלערער צו פארשטיין דעם ענין דארף מען מקדים זיין וואס די גמרא זאגט (כנזכר לעיל) בנוגע דעם ענין פון „שלוחו של אדם כמותו", אז „מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית", ד.ה. אז כדי עס זאל זיין דער ענין השליחות דארף דער שליח זיין בדומה צום משלח, וואס דוקא דעמולט קען דער שליח זיין „כמותו דהמשלח"²⁴.

וואס דערפון איז מובן אויך בנוגע צו ענין השליחות הניל וואס תכליתו איז צו ברענגען ומגלה זיין משיח, אז דאס וואס עס קען זיין אזא זאך איז ווייל בעצם האט יעדער שליח אין זיך א מעין ודוגמא פון בחי' משיח וואס איז פאראן אין משלח:

כשם ווי ס'איז דא דער משה רבינו שבכל דור, דער נשיא הדור, אזוי קומט עס אראפ אויך כפרטיות בכא"א, אז ער האט דעם משה שבקרבנו. ווי דער אלטער רבי איז מבאר אין ספר התניא²⁵ אז כל אחד ואחת מישראל האט בחי' משה שבקרבנו, און דאס געפינט זיך אין אים באופן פנימי, ביז אז דאס פועל'ט אז יראת ה' איז ביי אים א „מילתא וטרתית"²⁶.

וואס דער תכלית השלימות דערפון וועט זיין כביאת משיח צדקנו, ווען עס יחדיו כי פי ה' דיברתי. ד.ה. אז אין משיח דריקט זיך אויס דער שלימות וגילוי פון כל מעשיו ועבודתו כזמן הזה אלט שלוחים פון דעם איבער-שטן.

און דאס איז דער פירוש אין דעם וואס שליח בצירוף עשר איז בגימטריא משיח!

לכל לראש דארף מען זיין ראוי צו זיין א שליח, ער דארף זיין דומה להמשלה, כמאחילי. מה אדם בני ברית אף שלוחם בני ברית, כמבואר בלקיט"א אז אוי אויך בנוגע צו יעדער אידן אלס שליח פון דעם אויבערשטן, אז ער איז בדומה לו (כביכול) און דערפאר קען זיין שלוח של אדם העליון כמותו.

וואס דאס איז דער ענין וואס יעדער איד האט אין זיך א נפש, וואס זי איז א חלק אלוהה ממעל ממש, דומה להמשלה (דער אויבערשטער).

דערנאך דארף מען האבן אז דער משלה זאל ממנה זיין דעם שליח אלס זיינעם א שליח (ע"י דיבור, אדער שטר הראשה וכו').

דערצו האט דער דאך דער שליח כחות וואס מ'האט אים געגעבן בכדי ער זאל קענען אויספירן שליחותו, ובנוגע צו יעדער אידן - זיינע דאך די עשר כחות הנפש וואס דער אויבערשטער האט אים געגעבן, וואס די אלע עשר כחות צוזאם מען גיבן אים די פולע מעגלעכקייט צו מקיים זיין שליחותו בעולם. און בכדי אויספירן שליחותו בפועל דארף ער אויסנוצן די עשר כחות שלו צו מקיים זיין תמצא, און מפרסם זיין אלקות בעולם.

ועיינ וואס דער שליח (של הקב"ה) נוצט אויס זיינע עשר כחות אין אויספירן שליחותו בעולם צו מאכן א זירה לו ית' בתחתונים - איז ער מגלה דעם ענין פון משיח (שליח בצירוף עשר כחות).

אין דעם פירוש וואס דער פירוש איז דעם וואס שליח בצירוף עשר איז בגימטריא משיח

.. און דאס איז דער פירוש (עכ"פ איינער פון די פירושים ועיקרי) אין דעם וואס "שליח" בצירוף עשר איז בגימטריא "משיח" ..
וואס דאס איז דער ענין וואס יעדער איד האט אין זיך א "נפש", וואס זי איז א "חלק אלוהה" ..
ג. בכדי צו מאכן לייכטער או בכדי ארויסצוברענגען מער בגלוי די שליחות פון יעדער איד אלס שליח של הקב"ה - האט דער אויבערשטער געגעבן אידן א נשיא בכל דור ודור, ביז אין אונזער דור - נשיא דורנו, דעם רבי'ן דעם שווער, וואס הוי' גלה סודו אל עבדיו הנביאים",
וכמבואר בשער היחוד והאמונה אז מדת הרחמים שלמעלה איז די "התגלות אלקות על ידי צדיקים ואותות ומופתים שבתורה",
"ואסתכל באורייתא וברא" - כולל אויך די אותות ומופתים פון די צדיקים שבכל דור ודור"¹⁹,
¹⁹ (19*) ובפרט אשר עמד (הקב"ה) ושתלן בכל דור (.) וראה תניא פ"א).

ג. יכדי צו מאכן לייכטער און בכדי ארויסצוברענגען מער בגלוי די שליחות פון יעדער איד אלס שליח של הקב"ה - האט דער אויבערשטער געגעבן אידן א נשיא בכל דור ודור, ביז אין אונזער דור - נשיא דורנו, דעם רבי'ן דעם שווער, וואס גלה סודו אל עבדיו הנביאים", וכמבואר בשער היחוד והאמונה אז מדת הרחמים שלמעלה איז די "התגלות אלקות על ידי צדיקים ואותות ומופתים שבתורה", כולל אויך די אותות ומופתים פון די צדיקים, ווי מ'האט געזען אותות ומופתים בא נשיא דורנו.
וואס דער נשיא הדור גיט כחות לכל אנשי הדור צו אויספירן שליחותם צו מפרסם זיין אלקות בעולם.

מזה מובן גודל הענין של שמחת תורה - אשר לאחר העבודה של חודש אלול, ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים, ארבעת הימים שבין יוהכ"פ לסוכות, חג הסוכות, שמחת בית השואבה ונטילת ד' מינים וכו' - מגיע הענין של שמחת תורה, שאז השמחה היא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה. וזה מתבטא בריקודים, אשר כללות ענין הריקוד שהוא מתרומם ממעמדו ומצבו, שהרי ע"ד הרגיל הרגליים קרובות לארץ, ובעת הריקוד הוא מרומם את עצמו ממעמדו ומצבו.

וענין זה נפעל על ידי הריקוד **ברגליים**, על-ידי הגוף, היות והנשמה (כפי שהיא מצד-עצמה) אינה יכולה להתעלות ממעמדה ומצבה, דוקא על ידי הגוף אז נפעלת העליה גם בנשמה, על דרך המבואר בענין של "משכני אחרץ נרוצה", לשון רבים, הן הנפש האלוקית והן הנפש הבהמית, וזה מביא ל"הביאני המלך חדריו" - ענינו של מתן תורה.

והכלי לכל זה הוא ענינו של הגוף, היות והוא נתהווה מעצמות, וכך גם ענינה של התורה, היות והתורה קשורה עם עצמות, כנ"ל - "שעשוע המלך בעצמותו".

וזהו כללות ענינו של שמחת תורה: שיהודי נמצא בשמחה שלמעלה מכל מדידות והגבלות וציוורים, באופן של בלי גבול, וזה קשור עם התורה כפי שהיא נמצאת למעלה ממדידה והגבלה, "שעשועים גו' לפניו", ולמעלה מזה "שעשוע המלך בעצמותו", ועד שהשמחה והתורה נקראים בשם אחד - "שמחת תורה", שהשמחה באופן של בלי גבול מתאחדת עם התורה כפי שהיא בלי גבול.

ואת הענין של בלי גבול ניתן לקבל בשני אופנים: על ידי קבלת עול, ביטול מציאותו; ועל ידי תנועה של שמחה שלמעלה ממדידה והגבלה - ופה זהו באופן של "שמחת תורה"! (משיחת ליל שמח"ת ה'תש"ם - בלתי מוגה)

עדיין אין זה בכל עוז!

ההוראה מכל האמור לעיל - בנוגע לפועל: בעמדנו בהתחלת היום דשמח"ת - צריך כאו"א להוסיף בענין השמחה ביתר שאת וביתר עוז, כלומר, נוסף על השמחה שהיתה אצלו בכל ימי חג הסוכות, כולל שמחת בית השואבה דלילות חג הסוכות, עד לשמחה דשמע"צ, עליו להוסיף בענין השמחה עוד יותר, עד להוספה שבאין ערוך, עד כדי כך, שהוספה זו היא בבחינת שינוי טבע הרגילות, "עבודה גדולה".

ושמחה זו צריכה לחדור בכל מציאותו, ובלשון הכתוב: "בפיך ובלבבך לעשותו", כלומר, שירה וניגונים בפה - "בפיך", רגש של שמחה בלב - "ובלבבך", עד לריקוד ברגלים, מעשה בפועל - "לעשותו".

ובהגשה - שזהו ענין שלו, "בפיך ובלבבך", ובמילא, הרי גם ענין העשי' ("לעשותו") הוא באופן שזהו מעשה שלו, "קב שלו", כלומר, אין הכוונה שיאמר "שירת הים" או "שירת דוד"... הכוונה היא לשירה שלו!

"שירת הים" ו"שירת דוד" הם בודאי ענינים נעלים ביותר... אבל אעפ"כ אין זה שייך לשמח"ת! (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר): מעולם לא שמעתי מכ"ק מו"ח אדמו"ר שביום שמח"ת יאמרו קאפיטל ח"י בתהלים - "שירת דוד"... וטעם הדבר בפשטות כפי שהדגיש ש"מצות היום בשמחה", כלומר שכאו"א צריך להיות בעצמו בשמחה גדולה, שמחה שלו דוקא!

ובפשטות - שישפק ויטפח בידו, וירקוד ברגליו, וינענע בראשו, ובלשון הרמב"ם: "רוקדין ומספקין ומטפחין ומפזין ומכרכרין", ע"ד מ"ש "והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", "ודוד מפזז ומכרכר בכל עוז", באופן שאין למעלה ממנו, שכן, אם יכול להוסיף עוד יותר

אין דעם וואס שליח בצירוף עשר איז בגימטריא משיח

א. סאינו ידוע דכרי כיק מריא
אדמיר נשא דורנוי אז בשמחת תורה
איז. מצות היום בשמחה.

אזוי ווי אלע הוראות וציוויים פון א
נשיא בישראל, וכפרט א נשיא חביד -
איז ידוע שיטת חביד, אז אע"פ וואס
הנשיא הוא הכללי, דארף עס ניט
בלייבן נא, צדיק באמונתו יחי, אפילו
ניט כאס התחלת וכללות אית יחי אלא
יחי, נאר פון דעם נשיא הדור בארץ
עם צאצאקומענז אין, צדיק באמונתו
(יחי), ניי א דאס וועט דורכנעמען כל
מציאותו פנימיות, דורך דעם וואס
יעדער איז טוט בעצמו עבודתו (כולל
בנדוד - דער ענין השמחה) מיט
זיינע כחות.

דער אופן ווי דאס קומט און פון דעם
נשיא הדור צו יעדער מענטש פון דעם
דור ככל העולם כולו - איז דאס לכל
לראש דורך זיינע שלוחים און שלוחי
שלוחים (ווארום שליח עושה שליחי ביו
אפילו מאה שלוחים), וואס יעדערער
פון זיי איז שלוחו של אדם כמותו.
דערפאר איז כדאי אז די שלוחים וואס
געפינען זיך איצטער דא זאלן זאגן
לחיים אויף א כוס מלא ושלם (און
דערנאך זאל מען עס אויך איבערגעבן
צו די שלוחים וואס זיינען איצטער דא
ניטא). און פון די שלוחים זאל די שמחה
פון שמחת נמשך ווערן צו אלע אידן
ככל העולם כולו, ביו אז פון אל שמחה
זאל מען בקרוב ממש זוכה זיין צו
ושמחת עולם על ראשם! כביאת משיח
צדקנו.

[כיק אדמיר שליטא התחיל לנגן
והקקותי לכם ברכה. וכל השלוחים
שיחיו אמרו, לחיים. ואח"כ אמר:]

ב. די שליחות פון יעדער אידן
בכלל, ובפרט בדרא דעקבחה דמשיחא
- איז צו מאכן א דירה לו יתברך
בתחתונים, און דורך דעם - ברענגען
משיח צדקנו ווען מיועט זען אויך בגלוי
ווי כל העולם כולו איז א דירה לו
יתברך, וואס דאס איז אפהענגיק פון
מעשינו ועבודתינו כזמן הזה.

ויש לומר אז דער ענין דריקט זיך
אויף אין דעם וואס ס'ברענגט זיך בספרי
החשבון, אז שליחי בצירוף עשר איז
בגימטריא, משיח, וואס דאס איז מרמו
ווי דורך דער עבודת השליחות איז מען
מקרב ביאת המשיח.

Handwritten notes in Hebrew, including "התחלת השמחה" and "אין דעם וואס יעדער איז טוט בעצמו עבודתו".

Handwritten notes in Hebrew, including "אין דעם וואס יעדער איז טוט בעצמו עבודתו".

והביאור בזה:
יעדער איד איז א שליח פון דעם
אויבערשטן, וועלכן דער אויבערשטער
האט אראפגעשיקט אלס נשמה בגוף דא
למטה אין עולם הזה הגשמי בכדי ער
זאל אויסנוצן זיינע כחות צו מאכן די
וועלט פאר א דירה צום אויבערשטן,
דורך דעם וואס ער אליין איז מקיים
תורה ומצוות און איז מברך זיין עולם
קטן - זה האדם, און איז אויך
מפרסם אלקות בחלקו בעולם, ביו בכל
מקום וואו ער קען דערגרייכן.

Handwritten notes in Hebrew, including "אין דעם וואס יעדער איז טוט בעצמו עבודתו" and "התחלת השמחה".

אם, קיום "מצות היום" בפועל ממש - שמחה
וריקודים.

וכאמור, שמחה וריקודים באופן שלמעלה
ממדידה והגבלה, מצד גילוי בחי' היחידה, עד
כדי כך, שאין זה ריקוד של הרגלים, כי אם,
ריקוד של בחי' היחידה, "יחידה לייחדך".

ועד שע"ז מקרבים וממהרים ופועלים את
גילוי בחי' היחידה הכללית - משיח צדקנו,
ובלשון הרמב"ם: "עשה מצוה אחת, הרי
הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות
וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

[וסיים: עכשיו, הברירה היא - לשבת
ולשתוק ולחשוב על מה ידובר אח"כ, או
לשמוח ולרקוד... (וניגנו בשמחה גדולה משך
זמן רב)].
(משיחת יום שמח"ת ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

לנצל את החכמה להוסיף בשמחה

[ניגנו ניגון שמח בשמחה רבה, וכ"ק
אדמור"ר שליט"א הורה לכו"כ לומר "לחיים" על
כוס גדולה ובאמצע הניגון - הפסיק ואמר:]

כאשר מדברים אודות "מצות היום
בשמחה", ותובעים שכולם ישמחו בשמחה

- הרי עדיין אין זה בכל עוז!
(משיחת ליל שמח"ת ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

"מצות היום" לרקוד בפועל ממש

. . וכל זה מוסיף עוד יותר בהאמור לעיל
שיש לנצל כל רגע ורגע דשמח"ת לשמחה
וריקודים:

מכיון שע"י הריקוד ברגלים נותן הקב"ה
כחות הכי נעלים, גילוי בחי' היחידה גם בעקב
שברגל - צריכים להיות טפש הכי גדול שלא
לנצל הזדמנות זו במילואה!

ולכן, כשמישהו יושב בהתוועדות, וחושב,
שכבר התעייף ביותר מרוב הדחיפות, וכבר
הגיע הזמן לנוח קימעא, ולכל היותר, רוצה
לשמוע דבר-תורה, אבל, לא להתעייף
בריקודים, שאז לא יוכל לישון אח"כ שינה
עריבה כו' - אומרים לו: טפש שכמותך...
הקב"ה נותן לך את בחי' היחידה בעקב שברגל,
ואומר לך, שביכלתך לגלות זאת ע"י הריקוד
ברגלים, ואתה יושב וחושב על ענינים של מה
בכך!

אם יש למישהו הסברה נוספת בכל האמור
לעיל - שיוסיף בזה כמה פעמים ככה, אבל, מה
שנוגע בעיקר הוא - לא הסברת הדברים, כי

"היה רוקד מאוד כמו החסידים המבוגרים ועוד יותר אפילו"
על תקופת ילדותו של הרבי סיפרה מרת בת שבע אלטהווי:
"בימי ילדותי בניקולייב הייתי פוגשת ברבנית לעתים קרובות. מדי שמחת-תורה היתה
לוקחת את כל שלושת ילדיה מביתם בדנייפרופטרובסק ונוסעת איתם לניקולייב לבקר ביחד
את אביה הרב ר' מאיר שלמה. למרות שבינתנו היה די רחוק מביתנו של ר' מאיר שלמה,
הרבנית חנה שהיתה מיוחדת מאוד עם אמי נהגה לבוא אלינו הביתה ולבקר את אמי בכל
אחד מביקוריה בניקולייב. הן היו ידידות טובות, ובעת הריקודים בשמחת-תורה צפו יחד
בריקודים. בדרך כלל היתה באה אלינו יחד עם שלושת בניה. אני זוכרת שתמיד דיברו על
הבן הגדול שהוא שונה מכל הילדים. בשמחת תורה למשל אני זוכרת שהוא היה רוקד מאוד
כמו החסידים המבוגרים ועוד יותר אפילו".
(יכ"פ חב"ד' גליון 634 עמ' 36)

המשיח שבדורנו

בעמדנו בשבת קודש וחג שמיני עצרת ושמחת תורה, ולרגל הופעת גליון ה-800 של "יחי המלך", הננו חושפים בזאת שורה של צילומים נדירים (מוקטנים) הפורשים לפנינו את ההגה השנייה המלאה של כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על השיחה הידועה שנאמרה בהתוועדות ליל שמחת-תורה ה'תשמ"ו

השיחה בשלימותה נדפסה בלקוטי שיחות חכ"ט עמוד "משיח" (358) ואילך, ובלשון הקודש בקונטרס זה בעמוד 3 ואילך (קטעים בלבד, הנחה בלתי מוגה)

מפאת קוצר היריעה לא הבאנו צילום מהמראי-מקומות לשיחה (מלבד במקומות בודדים), וכן לא הובא פענוח מלא לצילומים אלא בקטעים בהם נוספו תיקונים מכ"ק אד"ש מה"מ. להבנת השיחה יש לעיין בלקוטי שיחות שם

פענוח הקטעים בהם נוספו תיקונים מכ"ק אד"ש מה"מ (הכתי"ק בא בהדגשה):

עמוד 19:

ס'איז ידוע דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו אז בשמחת תורה איז "מצות היום בשמחה".

אזוי ווי אלע הוראות וציוויים פון א נשיא בישראל, ובפרט א נשיא חב"ד – איז ידוע שיטת חב"ד, אז אע"פ וואָס "הנשיא הוא הכל", דאָרף עס ניט בלייבן באַ "צדיק באמונתו יחי", אפילו ניט באַ התחלת וכללות "א"ת יחי' אלא יחי", נאָר פון דעם אַראַפּקומען פון דעם נשיא הדור אין "צדיק באמונתו יחי", דאָרף דער יחי' (חי"ת בפתח) דורכנעמען כל מציאותו פון דעם וועמען מען "באלעבט" און בפנימיות, דורך דעם וואָס יעדער פון זיי טוט בעצמו עבודתו (כולל בנדו"ד – דער ענין השמח"ת) מיט זיינע כחות.

דער אופן ווי דאָס קומט אָן פון דעם נשיא הדור צו "הכל", צו יעדער מענטש פון דעם דור בכל העולם כולו – איז דאָס לכל לראש דורך זיינע שלוחים און שלוחי שלוחים (וואָרום שליח עושה שליח ביז אפילו מאה שלוחים), וואָס יעדערער פון זיי איז שלוחו של אדם ומתו.

על התיבות ס'ברענגט זיך בספרי החשבון" כתב כ"ק אד"ש מה"מ בהערה:

(10) תרתי משמע: חשבון כפשוטו, חשבון הנפש.

המשך פענוח בעמוד 20

שמחה חדשה לגמרי בכל רגע

והנה, כשנמצאים בשמח"ת, ובפרט קרוב לסיומו, ומדברים אודות הצורך בענין השמחה באופן של חידוש – יכולה להתעורר שאלה פשוטה:

מה רוצים ממנו – טוען הוא – לאחר שהתעייף מרוב השמחה והריקודים במשך כמה ימים רצופים, כל שבעת ימי הסוכות, שמע"צ ושמח"ת (עד לרגע זה, שלא נשאר כי אם זמן מועט עד שקיעת החמה וצאת הכוכבים), באופן שלא ה' לו לא יום ולא לילה....

מהו הצורך וההכרח כל כך – טוען הוא – שגם ברגעים האחרונים דשמח"ת יהי ענין השמחה, ולא עוד אלא באופן של חידוש ממש – לאחר שהתעייף ביותר מרוב השמחה והריקודים במשך הימים האחרונים עד קרוב לסוף היום דשמח"ת!?

ועוד – וגם זה עיקר – כיצד יוכל לפעול על עצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש, גם ברגעים האחרונים דשמח"ת!?

ומוסיף לשאול ולברר – האם ענין זה הוא בגדר ד"חוקה חקקתי", שאז, "אין לך רשות להרהר אחרי", או שמא יש איזה ביאור שכלי בדבר.

והמענה לזה: לכל לראש – אין מה להבהל ולומר שזהו ענין של "חוקה", שכן, בכל עניני התורה ישנו גם הענין ד"חוקה", כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שגם המצוות ד"משפטים" יש לקיים מתוך קב"ע כמו המצוות ד"חוקים"....

ובכל אופן, בנוגע לעניינו, הרי נוסף על ענין ה"חוקה" שבדבר, יש גם טעם והסבר שכלי על חידוש השמחה אפילו ברגעים האחרונים דשמח"ת:

מכיון שבכל רגע ורגע נעשה חידוש ההתהוות מאין ואפס המוחלט, הרי לא שייך

גדולה, ויאמרו "לחיים" – ישנם כאלו ש"חכמים הם בעיניהם", ובמילא מתחכמים הם לומר "לחיים" על "כוסית קטנה", או שעושים "טובה" ולוקחים כוס גדולה, אבל אין מוזגים לתוכה אלא מעט יין, ומכסים את הכוס (ע"י היד או מפית) כדי ש... לא אראה את כמות היין שבכוס!

וישנם "חכמים" גדולים יותר – שמתחבאים מאחורי גבו של השני, או שמתיישבים לכתחילה מאחורי, ובמילא, חושבים הם שאינני רואה ומבחין בהם! וכיו"ב בשאר "חכמות" ו"המצאות" כיצד להשתמט מזה... ואין זה עניני לתאר ולבאר את "גודל החכמה" שבדבר, שכן, זהו דבר המובן לכל!...

ומה שמדברים אודות ענין זה – הרי זה רק כדי לומר לכל אותם "חכמים": (א) שכל ה"המצאות" שלהם אינם מועילים ולא כלום, מכיון שהדבר ניכר על אפם ("עס איז אָנגעשריבן אויף זייער נאָז")!... (ב) ועיקר: חבל לנצל את ה"חכמה" שבביל ענין כזה – להתחמק ולהשתמט מהשמחה דשמח"ת!!

נמצאים בזמן מסוגל ביותר, שבו יכולים "לקנות" את התורה כולה, "גמרה של תורה", ע"י ענין השמחה! – במשך כל השנה כולה הסדר הוא באופן ד"יגעתי ומצאתי", היינו שצריכים להתייגע בשביל התורה, ועאכו"כ – בשביל "גמרה של תורה" (כפי שמצינו בהל' ת"ת שקיים המושג דלימוד כל התורה כולה), והחידוש דשמח"ת – שיכולים "לקנות" את התורה כולה ע"י ענין השמחה!

וא"כ, מהי איפוא החכמה לנצל זמן נפלא כזה כדי להתחמק ולהשתמט מענין השמחה!?!...

ויה"ר שינצלו את החכמה כדי להוסיף בעניני שמח"ת, ולכל לראש – "מצות היום בשמחה".

(משיחת ליל שמח"ת ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

מוסף מיוחד לגליון ה-800

תשורה

צ י ל ו מ י ם נ ד י ר י ם

ההגהה המלאה

של נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

על השיחה הנדירה

אודות נשיא הדור - משיח שנדור

שנאמרה בהתוועדות ליל שמח"ת ה'תשמ"ו

חלקם הגדול מתפרסם לראשונה

לא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל קיין פאָריבל ניט האָבן") אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות - שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

(קטע מהשיחה הנ"ל - בלתי מוגה, תרגום מאידית)

לטעון ע"ד עייפות מהשמחה ברגעים ושעות ימים שלפנ"ז, שכן, ברגע זה ממש נתחדשה מציאותו מאין ואפס המוחלט, ובמילא אין זה אותו אדם ששמח ורקד והתעייף לפנ"ז, כי אם, מציאות חדשה לגמרי!

אמנם, גם לאחרי הביאור וההסבר - יש עדיין מקום לשאלה: כיצד יוכל לפעול בעצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש - לאחרי שהי' במצב של שמחה במשך כו"כ ימים, עד שהתעייף מרוב שמחה וריקודים!?

גם כאשר מבין בשכלו שברגע זה נתחדשה מציאותו, אין זה פועל עליו - טוען הוא - שלא לחוש את העייפות מהשמחה והריקודים שלפנ"ז, עד שתהי' אצלו שמחה חדשה לגמרי!

והמענה לזה: לכל לראש, הרי, מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן", בודאי נותן הקב"ה את כל הכחות הדרושים לקיים את "מצות היום" - ענין השמחה - במשך כל רגע ורגע דשמח"ת, עד לרגע האחרון, ובאופן של שמחה אמיתית - שמחה מחודשת לגמרי...

ומכיון שכן, בודאי יש בכוחו של כאו"א לשמוח בשמחה מחודשת גם ברגעים האחרונים דשמח"ת, ובהדגשה, שכח זה הוא מצד טבע בריאתו, כלומר לא באופן ניסי, כי אם, מצד הטבע - ככל עניני העבודה שצריכים להיות באופן טבעי, כידוע הסיפור בנוגע לקידוש לבנה דרבינו הזקן, שההכנות למצוה (ובנדוד, עבודת ההכנה דחודש אלול כו') יכולים להיות באופן נסי, אבל, המצוה עצמה (ובנדוד "מצות היום בשמחה") צריכה להיות באופן טבעי.

ויש להביא דוגמא מוחשית לדבר - בטבע

האדם:
אדם ששמח ורקד משך זמן רב, כמה ימים, עד שהתעייף ביותר מרוב השמחה והריקודים - כשיאמרו לו **שזכה באוצר גדול ויקר ביותר**, בודאי יתחיל לשמוח ולרקוד שוב **בשמחה מחודשת**, וישכח לגמרי מהעייפות שלו, ולא רק שישכח מהעייפות, אלא שלא יהי' עייף באמת!

נמצינו למדים, שמצד טבע האדם יכולה בהחלט להיות שמחה מחודשת גם לאחרי ריבוי השמחה שלפנ"ז: כל מה שדרוש, איפוא, אינו אלא שהשמחה דשמח"ת תהיה נטועה ונרגשת בלבו כמו השמחה על **מציאת אוצר גדול ויקר ביותר**, שאז, ישמח וירקוד בשמחה מחודשת!

(משיחת יום שמח"ת ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

להראות באצבע: "אט איז משיח"

. . ואז יקויים גם היעוד ד"ויהי בישראל מלך" - דקאי גם על משה רבינו - כי "משה ואהרן עמהם", וכל זה יהי' באופן ד"זאת הברכה", היינו, שיוכלו להראות באצבע הגשמית ולומר "אט איז משיח צדקנו", "אט איז משה רבינו", "אט זיינען די אושפיזין", און "אט איז די גאולה האמיתית והשלימה!"

וכל המרבה - בכמות ובאיכות - בשמחה ובריקודים דשמח"ת - הרי הוא ממהר ומזרז עוד יותר (באופן ד"אחישה") את השמחה הגדולה והריקודים דקבלת פני משיח צדקנו - באופן ד"מיד", כפס"ד הרמב"ם: "מיד הן נגאלין".

(משיחת ליל שמח"ת ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחי